

tocht van twee uren waren Van der Meulen, Von Wissmann en Sayyid Ali el-Attas teruggekeerd, heel vuil van het stof en druipend van het zweet. Toch waren zij heel blij, dat zij dezen tocht, die nog nooit door iemand was ondernomen, hadden kunnen volbrengen. Zij konden vaststellen, dat Bir Barhut een typische kalksteengrot is, die niets te maken heeft met vulcanisme.

Na een verfrisschenden dronk daalde het gezelschap weer af in de wadi. De zon scheen er recht in en daardoor was het er ongelooflijk warm. Maar gelegenheid om in de schaduw te schuilen was er niet. De eenige mogelijkheid was daarom: met een flinke snelheid doormarcheeren naar Qabr Hud, daar waren tenminste huizen. Na twee uren kwam men er aan; maar binnenshuis was de temperatuur ook nog 108° F. Het geheele gezelschap bleef amechtig neerliggen tot de zon onderging.

Den volgenden dag werd de terugreis naar Terim aanvaard. Daar was iedereen zeer benieuwd om het resultaat van den tocht naar Bir Barhut te vernemen. Gedurende de dagen, dat men nog in deze stad vertoefde, moesten de ervaringen vele malen worden verteld.

Intusschen werd een plan gemaakt voor de terugreis. Men zou per auto naar Shibam gaan en vandaar per kameel, indien de streek niet te gevaarlijk was door rooverbenden, rechtstreeks naar Nisab. Was de directe weg te gevaarlijk, dan zou men trachten langs een omweg Nisab te bereiken. Deze plaats had een Engelsch militair vliegveld. Men zou daar vandaan zoo noodig door de lucht naar Aden kunnen gaan. Men zou dus de volkomen onbekende streek tusschen Shibam en Nisab kunnen exploreeren en toch over drie à vier weken weer in Aden kunnen zijn. Van der Meulen en Von Wissmann hoopten zeer, dat het mogelijk zou zijn dit plan te verwerkelijken.

Van Shibam gingen zij per kameel naar Wadi Amd. Hier begon de tegenspoed al. De ontvangst was zeer onwelwillend. De Hadramis wilden op geen enkele wijze medewerken. Zij bepaalden er zich toe te verklaren, dat de reis naar Nisab te gevaarlijk was. Ten slotte was men nog wel bereid tegen goede betaling kameelen af te staan, maar een gewapend escorte of geleide van een Sayyid was niet te krijgen. Ondanks de gevaren besloten Van der Meulen en Von Wissmann toch verder te gaan. Na een nacht bivak in de bergen kwamen zij den tweeden dag weer op de Djol, het plateau tusschen het hooggebergte en het lager gelegen binnenland van Hadramaut. Deze tocht was heel moeilijk, er was weinig water en men kwam alleen door enkele gehuchten waar absoluut niets te krijgen was. De Deyyin-Bedoeïnen, die hier wonen, zijn een heel arm volk. Blijkbaar hebben zij door training bereikt van heel weinig te kunnen leven.

Het was reeds nacht toen het gezelschap te er-Reda aankwam, waar de Sjeik van dezen stam woonde. Men kon er, zij het ook met moeite, een plaats voor een nachtleger vinden. Maar dat was voor de reizigers niet het voornaamste. Er moest voor nieuwe kameelen en